

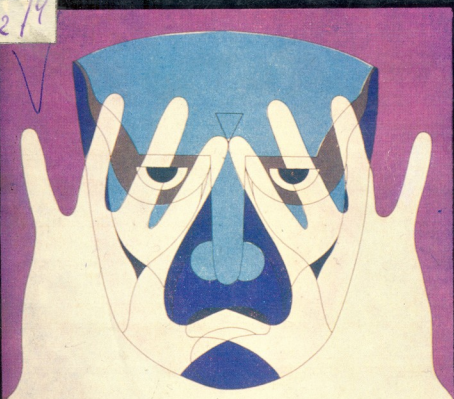
საბჭოთა ბელოჯნება

ISSN 0132-1307

თბილისი
საბჭოთა
8

1982

180 / 4
1982 / 4

Alvarez

 Décimo
Festival Internacional
Cervantino

Guadalajara / México, D.F. / 30 Cuadras de la República - 21 de abril al 13 de mayo de 1982

ვიქტორ როზინი

მეუხველი

კომედია

პიესაში მოქმედებენ:

საამქროს უფროსი — პაწლის მამაკაცი.
მოდელი — ქალი, საამქროს უფროსზე უმცროსი.
მუშა — 26 წლისა

საამქროს უფროსის კაბინეტი წითელ კუთხეს ჰკავს. — კაბინეტში ფუსფუსებს საამქროს უფროსი, შემოპის მოადგილე.

ქალი. მობრძანდა ვებატონი, ჩაიბარე ძვირფასი განძო... (ანიშნებს კარზე).

უფროსი. ზის ხმის გაგონებაც აღარ მინდა ქარიდან კინწისკრით უნდა გააგლო ერთხელ და უდამოდ! ჩანდაზოც წასულა! რაღა მაქვს მავნიასთან მოსალაპარაკებელი!

ქალი. აბა, უცებ ნუ აფეთქდი, ნუ აფეთქდი! მაგალითად, ჩემ თავს წესად დავუდე; თვარატომ გავიხეთქო გული, დაე, ცუდად გახის, ვისი დასჯაც მწადია. თავს ოდნავადაც კუფრთხილდები, უყარათოდ ვიხარჩებით იხარჩებით.

უფროსი. ლრიკოდ გაიღო, ოთახში შემოუსვლელად უი შემოყო მუშამ.

ქალი. (ღიმილად იღრება). გამარჯობათ, უფროსო!

უფროსი (მკვებედ). დაზურე კარი არ მცალია აბლა მე შენთვის!

მუშა ფრთხილად კეტავს კარს.

ქალი. რაჟილა გამოიძახე, უხერხულია...

უფროსი. იუფრუტოს ჭერ მოსაცდელში! დაე, შეუღონდეს ლოდინით გული! გამოსცადოს რას ნიშნავს ცდა!

ქალი. საკუთარ გულს გაუფრთხილდი, ნერვებს მოუარე, თვითონ ნუ იღიზიანებ თავს! ის გააღიზიანე და ააცახებე, ის!

უფროსი. ვებატონს ჰგონია — რაც მე ცხადად თუ სიზმრად მომესურვება, ყველაფერს ხონჩით მომართმევნო. ერთობ გავანებიერეთ და სულ აიშვა თავი მუქში ჩაეიერ ჩიტოვით, მუქში აგერ, შენ ჩემი მოადგილე რომ ხარ, ამისენი, შეიძლება სრულიად უმიზნოდ სამი დღე გადაბმულად გააციდინოს კაცმა? მოიქცეოდი შენ ასე და თანაც ღიმილად დაიღვრებოდი?!

ქალი. მე? რა თქმა უნდა, არა.

უფროსი. მაგ ობერმა კი სამი დღე გამაციდინა და თან ურებამდე პირგაღებული მილიონს, თავაშეებულობა ეს, აბა, რა ჭირია?!

ქალი. ამხანაგო საამქროს უფროსო, მე რას უკრივი?! რაჟილა ასე გემტება ეგ შენი ხმა, იმას უკვირე, ვისთვისაც უპრინაია!

უფროსი. აი, საკუთარი ხელი რომ ჩავავლო კისერში და ქიშკრის იქით გავუძახო, ის მინდა!

ქალი. მერე შეცვლელი გავყვ?

უფროსი. (უფრს არ უღლებს). მგლის ბილეთით გავაგდე, მგლის ბილეთით! არასოდეს არსად არ მიიღებენ არავითარი პირობით. ჩეჩნის მწმენდულად თუ დააქენეს, იმაზეც მაღლობა თქვას.

ქალი. კმარა, დაწუნარდი!

უფროსი. სახტიკი საყვედური, მეთანხმები?

ქალი. გეთანხმები.

უფროსი. გაფრთხილებით.

ქალი. მაგაზედაც გეთანხმები. (ხელს ასწევს).

უფროსი. მისი საძაგული სიფათი თუ ჩამოსენი? მოწინავეთა ხეივანში?

ქალი. ჩამოსენის განჯარგულება გავციო.

უფროსი. თორემ შემოვდივარ ეზოში და პირველი მისი დაჯანული პირისახე შევფეთება. მერე და, როგორ იღიმება?! ყველა კბილი უჩანს. კბილი კი, ეტუობა, ოცდათორმეტი კი არა აქვს, როგორც ყველა ჩვეულებრივ ადამიანს, არამედ, ნიანგოვით — ორასი. ნეტავ ასე ვინ შტერმა დახატა?!

ქალი. შენც, ეზოში რომ შემოდიხარ, მარცხნივ კი ნუ იუფრები, უმაღვე მარჯვნივ გაიხედე, სადაც ჩვენი წარმატებების მაჩვენებლები ჰქილია.

უფროსი. მემავილსტიკევაგები?

ქალ ი. მთელი სერიოზულობით გეუბნები.
 უფროსი. ჰოდა, ასე. დაბ, ეს საოსტოვო აშბავი არაა. დირექტორსაც ვთხოვ მეცამეტე ზელფანს დაუკავოს. რაც შეეხება პრემიალურს, თავისთავად იგულისხმება, ვეღარ ეღირსება... სიმწარშიც კია...

ქალ ი. პრემიალურის მიუყვებლობა, რა ვიცი, რა ვიცი...
 უფროსი. არაუშავსრა! არაუშავსრა! ისედაც კარგი გამოუმუშავების ოსტატია, ჩემზე ორჯერ მეტს იჩიბავს. კიდევ რითი შეიძლება დავსაჯოთ? შენც მოიფიქრე, მოადგილე ხარ ჩემი!

ქალ ი. მგონი, უველა სასწელი ამოვწურეთ.
 უფროსი. სასწელს კვეყანაზე რა გამოლევს. კიდევ, კიდევ... ჰო! უპირაინი იქნება, კედლის გაწეოში ფელეტონი გაუშვანალონ... დაე, ეს საქმე თვითონ კედლის გაწეოის რედქტორმა ითავოს... წერა ემარკება, არც გულმოდგინება აქლია.

ქალ ი. იმ ჩვენმა მოწონებულმა რედქტორმა ერთი თვის წინ ამ ჩვენს პირშერცხვენილ მუშა-ოსტატს ისეთი ქება-დიდებას ბიწნი დაუწერა, მეცხრე ცაში აიუყანა.

უფროსი. ჰო, მახსოვს, დიდებული არია უმღერა... სულელმა მართალი უთქვამთ: შტერს თუ ლმერთე ლოცვა ურჩიე, პირჯრის წერთი შუბლს გაგებოქვსო. მაგრამ რას ვიწამო! თუ უფრანლისტობას აპირებს, დაე, საქმის წაღმა-უკულმა შეტრიალ-შემოტრიალებაც ახლავე ისწავლოს..

ქალ ი. იქნებ აქობებდა ფელეტონი სხვისთვის დაკვაკვათა?

უფროსი. არა, ისევე თვითონ რედქტორი გვერჩიოს, ხალხი კედლის გაწეოში მხოლოდ მაგის წერილებს კითხულობს. ნიჭირია ეგ შტერი...

მუშა. (კარის ღრიგოში კელავ გაბადრული ღომილით შემოიხედავს). უფროსო, დაგვიწყდა, მე რომ გელოდები?

უფროსი. (ყვირილით). მოკეტე კარი! მოკეტე-მეთქი, შენ გეუბნებიანი მუშა გაუჩინარდა.

ქალ ი. ჩემო ჭკვიანო უფროსო, ნულარ გიუტობ, დაუძახე! დროა უკვე.

უფროსი. არ შემიძლია, მაგის სიფათს რომ დავინახავ, ცუდად ვზბდები. გააფრთხილე, ნულარ იღიმება, თორემ...

ქალ ი. დაქეი და დაწუნარდი (უფროსმა რადაცის თქმა დააპირა, მაგრამ მოადგილემ კრინტის დაჭერა არ აცლა). ათასამდე დაითვალე რუმად, შენთვის იუზრე და გულში ითვალე! (პაუზა.) ჰე, რა ქენი?

უფროსი. რაზე მეკითხები?

ქალ ი. რამდენი დაითვალე უკვე?

უფროსი. რვას მივადაქე.

ქალ ი. ეუბ, რა ნელა ითვლი?

უფროსი. ნელა სულაც არ ვითვლი. სამამდე რომ ავადი, უცებ თავში გამიილევა — რა ჩინებული იქნება, ვთქვათ, ასეთი სასწელიც რომ ავკადოთ...

ქალ ი. დაუძახე, დაუძახე! (წავიდა კარისკენ).

უფროსი. შენ, რა?! აქ მარტო მტკობვ?

ქალ ი. შორს არ წავალ, კართანვე ვიტრიალებ.

უფროსი. ჰო, შორს არ წახვდე, შემოუშვი!

ქალ ი. (კარს ფართოდ აღებს, შემოდის კორიკი ჩემოლინი.) მუშა-ოსტატო! (არაიუნერ ქუეჩუხუქა) ჰეი, ადამიანო, სად დაიკარგე? (გვგებავს იცქმმტუ დაბრუნდა.)
 უფროსი. (გაოგნებულია). ასე სვალსა და ხელშუა სად გაშა?

ქალ ი. დაუბარებია — ღომონათის დასაღევად ბუფეტში წავედლო.

უფროსი. (მრისხანებისაგან სუნთქვა ეკვრის). ოხ! ოხ! ოხ! (ზოლთას სკემს თიბსში). ახლა ჩინებულად მესმის იმ ადამიანთა ფსიქია, კაცს რომ შეუბრალებლად კლავენ.

ქალ ი. თვითონ არ გაუწერი — ჭერ არ შემოხვიდე, არ მცალიაო?

უფროსი. მე ის კი არ მოთქვამს — ნახახუსევე გუნების გამოხაკეთებლად ბუფეტში გაიქცე-მეთქი! უნდა მსუცადი! ის იქ ცოც ღომონათის მიერთმეის, ზედაც სხვა რამეს აუოლებს, ალბათ, ჩვენ კი... (მღელვარებისაგან ვეღარ სუნთქავს).

ქალ ი. ახლავე დაუძახებენ. განარგულება უკვე გავვიცი. მოთმინება ვიქონიოთ, მშვიდად დაველოდოთ.

უფროსი. ჰო, მეტი რა გზა გვაქვს, მოთმინება უნდა მოვყრიფოთ და მშვიდად დაველოდოთ მის უდიდებულესობას! ჩვენ ხომ მინი ღლოდინის მტიო საქმე აღარაფერი გვაქვს აი, ისინი ხანამდე... (ღამის ატირღეს.) ხანამდე მივუშვით ჩვენ... ეს — შეუცვლელი ხალხი... ისე ავამაღლოთ, თვითონაც ვეღარ ვწვდებოთ. არაფერია, მე მივწვდები, მივწვდები და... უუჰ! (კარზე აკაკუნებენ.) ვინ არის?

მუშა (შემოაღებს კარს). ნება მიბოძეთ, შემოვიდე! ქალ ი. შემოდო.

მუშა. (შემოაბოტებს მაღალ-მაღალი, ახალგაზრდა, ლოყებლავლავა, ბედნიერებით გაბრწყინებული). ესე იგი, ახლა უკვე შეიძლება?

ქალ ი. ავი გითხარი — შეიძლება-მეთქი!

მუშა. (ფრთხილად მიხურავს კარს). გამარჯობათ, უფროსო! (პაუზა.) კიდევ გამარჯობათ! (პაუზა. მუშა გაუბედავად, რბილად ამბობს.) გამარჯობათ-მეთქი, ამხანაგო საამქროს უფროსო!

უფროსი. (სწრაფად). გაგიმარჯოს, გაგიმარჯოს! (პაუზა.) სულ გაუფუდი და გატიადლი; ხომ? (მუშა სდუმს.) მაშასადამე, ისევე და ისევე იღიმები? (პაუზა.)

მუშა. ეს ისე — სიმორცხვემ შემეკართო, ამხანაგ, უფროსო.

უფროსი. ის მაინც თუ გესმის, რა სასწელი დაი მსახურე?

მუშა. მიახლოვებით ვცდები.

ქალ ი. თავს ნუ ისულულებ, თქვი, რაც დაიმსახურ მიახლოვებით ხვდება...

მუშა. რა საჭიროა თქმა, ისედაც უველაფერი გსაგებია.

უფროსი. დაბ, უველაფერი ვასაგები უნდა იყოს მუშა. დამნაშავე ვარ... და მანატიეთ!

უფროსი. (ავვირდა). შენ ჰე აქ ისე ნუ მელაპარაკები, თითქმის მილიციელი ვიყო. „დამნაშავე ვარ“ „ამხანაგო უფროსო!“, „დამნაშავე ვარ და მანატიეთ“. ეს თქვენი ტაქტიკა კარგა ხანია ყელში

გვაქვს ამოსული. იცი თუ არა, რა ჩაიღინე? ყველანი რა შავ დღეში ჩავეყარე?

მუშა. ვგრძნობდი და ვგრძნობ.

უფროსი. თვის მიწურულში კვარტლის ბოლოსი ყველანი კატორღელებივით ვცხოვრობდით, შერისხულენი... ასე არასდროს გავკვირვებია...

მუშა. მესმის... გასაგებია. თვის დამდეგი რომ ყოფილიყო, მაშინ, კაცმა რომ თქვას, საღაპარაყოფ არაფერი გვექნებოდა. თვითონაც ძალიან განვიცდიდი, ერთადერთი ფიქრი მაქვამებდა და მიმღერევა გუნებებს — იქ უჩემოდ როგორ არიან მეთქი...

უფროსი. ოთხი დღედა დარჩა პირველამდე, კაცლად ოთხი! გესმის შენ ეს?

მუშა. ვეცდები... თავს არ დავიზოგავ...

უფროსი. სასაყვედუროდ სიტყვაც ვერ მიპოვია. აი, უკლები გამეჩხირა და ზევით აღარ ამოდის... მაგრამ თუ ენავ მოამადგა...

ქალი. თავი შეიკავე, ნუ გავიწყდება, რომ საამქროს უფროსი ხარ!

უფროსი. რატომ გამიცდინე სამუშაო დღეები? მუშა-ოსტატი გქვია, ასე და ისე. შენ კი მიცდენ... რატომ, რატომ?!

მუშა. (ღიმილით გაიბადრა). ვფიქრებ...

უფროსი. ბავშვი ვის არ უჩნდება!

მუშა. სიყრმის შვილი მეყოლება.

უფროსი. ყველას ჭერ სიყრმის შვილი უჩნდება, მერე მეორე, მესამე... მეშვიდე... მერე ოცდამეცხრე... შენ გვერდით შენნაირივე მუშა-ოსტატი რომ მუშაობს, იმასაც კი გაუჩნდა შვილი, მაგრამ სამუშაო კი არ გაუცდენია.

მუშა. იმას, ამხანაგო საამქროს უფროსო, გოგო ეყოლა... ღმერთმანი, თვითონაც ვერ გამოვიდა, ასე რატომ...

უფროსი. რა ვერ გაგვიჩინა? რა ასე რატომ?

მუშა. ასე რატომ დამეხვია თავბრუ...

უფროსი. ლიტრა არაუხს სულმლოთქმელად რომ გადაბერავ, თავბრუ დაგებევია კი არა, რატომ მტერიც არ მოგივია.

მუშა. არა, სასიგელი აქ არაფერ შუაშია. ერთობ უცნაურად არის მოწყობილი ადამიანი. მიკვირდა და მიკვირს... მეგონა, ბავშვი მეყოლება, ეს იქნება და ეს-მეთქი, მაგრამ როცა მახარეს, ვფიქრებ მამა, ჩემს არსებობაში თითქმის ყველაფერი გადატრიალდა, მთელი სამყარო სულ სხვანაირად წარმომესახა. ისე გამეხარდა, რა...

უფროსი. მერე, ვინ გასაყვედურობს, არ უნდა გაგაჩარხოლოვო?! მაგრამ... მე, მაგალითად, ბიჭი რომ გამეჩნდა, დიანაც გამეხარდა, მაგრამ სამუშაოს გაცდენა არც მიფიქრია.

მუშა. თქვენ თქვენა ხართ, მე შე ვარ. თქვენ იმიტომაც ზიხართ უფროსის სკამზე, მე კი რიგითი მუშა მქვია...

უფროსი. გაჩუმდი! უუურეთ, რას მიხედავის!

მუშა. რას გიხედავ?

უფროსი. სულელადაც გინდა გამოიხვეწო. იცი, ამხანაგო, მაშინ, რატომ არ გავაცდინე სამუშაო?

მუშა. თქვენ სხვა ადამიანი ბრძანდებით.

უფროსი. მოეშვი ასეთ ლაპარაკს, ასეთ ქილიკს მოეშვი! მეც თქვენისთანა ადამიანი ვარ. საქმე ის

არის, რომ მაშინ სამუშაოზე ოცი წუთის დავჯანებინათვის. აცი, რა სასკელი გველოდა!

მუშა. რა?

უფროსი. კაი, კაი, შორს ნუ წავალთ, ძველ ამბებს თავი დავანებო! თუ ძალიან გაინტერესებს, თვითონ გამოიყოფე ის ამბები და განათლდი. ახლა კი ის მიიხარო, შეიგნე თუ არა, შენი სიამოვნებისთვის რა სასკელი გერგება?

მუშა. შეიგნე.

უფროსი. პრემიალურს სიზმრადაც ვეღარ ნახავს, ესეც უნდა შეიგნო.

მუშა. მესმის, გასაგებია.

ქალი. ხედავ, ძვირფასო, რა დღეში ჩაიგდე თავი! გვინდოდა შენთვის მადლობა გამოგვეცხადებინა პრემიაც მოგვეცა...

უფროსი. ახლა კი მოწინავეთა ხეივნიდან შენ სურათიც კი უნდა ჩამოვხსნათ.

მუშა. მერედა, სად წაიღებ?

უფროსი. რას სად წაიღებ?

მუშა. იმ ჩემ სურათს?

უფროსი. იქნებ შენც ვარჯიშობ სამხსოვროდ ჩამოიციდე სახლის კედელზე და უუურე. ან — მილივით დაგორღე და შენი ცხოვრების საუკეთესო დღეთა მოსაგონებლად კარადაში შეინახე. ამერიკიდან სამუშაოსაც ისეთს ვეღარ მიიღებ. შენ რომ გიყვარს, მუსუქან-მუსუქან მანეთიანებს გამოეთხოვები.

მუშა. ეს რა მიიხაროთ, ბატონო უფროსო? ოჯახი გამეზარდა, თქვენ კი... ბულგარეთში ბავშვი რომ უჩნდებათ, უშავე დახმარებას უგზავნიან. ასე უწყობენ ბელს გამრავლებას და საყვებოთ სამართლიანადაც. პატარა, მაგრამ მაინც მატება...

უფროსი. შენისთანა ხალხი არა საზღვარგარეთ გასაშვები. იქიდან ერთობ სხვანაირი შთაბეჭდილებები ბრუნდებიან.

მუშა. მე ჩემი თხოვნა-მუდართ კალთა არავისთვის ჩამომიხვია — მაინცდამაინც უცხოეთში გამოვიტ-მეთქი, თვითონვე გამგზავნეთ გამოცდლების გასაზარებლად. ურიგო არ იქნებოდა, ამერიკის შეერთებული შტატებიც მომეწყო. ამბობენ, რალე-რალეების ნახვა იქაც შეიძლება.

უფროსი. კარგად ვიცი, შენ იქ რისი ნახვაც გაინტერესებს... სტრიატოში გეგულება.

მუშა. სტრიატოში რა ჩემ ფეხებდა მინდა — შინ ჩინებული ცლილი მუას. ტექნიკის დავათვალიერებდი.

უფროსი. რისთვის დავათვალიერებდი? საქმისადმი შენს დამოკიდებულებას ეგ რაში გამოადგებოდა? აბა, ერთი სცადე და იმ შენი შეერთებული შტატების რომელიმე ქარხანაში სამი დღე ზედიზედ გააცდინე, ნახვ, რაც მოგივია.

მუშა. იქ ხომ წყველი კაპიტალიზმია.

უფროსი. აქმეც ეგაა. შენისთანებს კაპიტალიზმი არა, ფეოდალიზმი უფრო მოუხდებოდა... მოვრჩეთ ამაზე ლაქლახს, სიტყვას ბანზე ნუ მიგაღებ. მეცამეტე ზელფასის იმედი ნულარ გექნება, შესაძლოა, ხელი სამუდამოდ დაგხანინონ. (მუშა სდუმს.) მასხანადე, დროა, ამხანაგო, შენ

ცხოვრების პროგრამის შეცვლაზე იზრუნო. გან-
ბი მაზრში? დეკარგე მსუფე ლუკმა? ჩამოვარდი
მალდიდან ძირს?... რამ ჩავაფიქრა? იქნებ უსამა-
რთლოდ გითხარი რაიმე და გაუწეინე?

მუშა. (დაფიქრებით) თითქოსდა ისეთი არაფერი.
უველაფერში ცამდე მართალი ბრძანდებით.

უფროსი. მოდა, თუ ცამდე მართალი ვარ, ამით
დავამთავროთ ჩვენი ტბილი საუბარი, ამხანა-
გო... წადი, რაღას უდგახარ? გაუგებარი დაგჩაა რა-
მე?

მუშა. უველაფერი ეს ერთობ ცუდად მოხდა...

უფროსი. გითანაგრძობ.

ქალი. ჩვენი ძვირფასო მუშა, ჩვენი სასახლო ოს-
ტატო. ძალიანაც ნუ დადარდიანდები... ნურც გაგ-
ვინაწეინდები. როგორც კი შენი თვადიდებული,
მუყათი შრომით გამოასწორებ ჩადნილ დანა-
შაულს და შევლომს, შენს სურათს კვლავ ჩამო-
ვკიდებთ ხეივანში. მერე პრემიებიც თავისთავად
მოგაგობხვვენ.

მუშა. (დაფიქრებით) ვერ არის კარგი ამბავი...

ქალი. რაზე ამბობ, ძვირფასო?

მუშა. მრცხვენია, მაგრამ...

უფროსი. მაგ შენს სინდის-ნამუსს ადრევე უნდა
მოსთათბირებოდი — სამუშაოს გაცდენამდე.

მუშა. ბატონო უფროსო, ერთ ფურცელ ქაღალდს
ვერ მასცხვებთ?

უფროსი. სხვას ნურაფერს მომთხოვ და ქაღალდის
მეტო რა მიურია! ინებე, რამდენიც გინდა. (მია-
წოდა) პა!

ქალი. ჩვენი ძვირფასო, ფურცელი რად გინდა?

მუშა. (უფროსს). შეიძლება აქვე ჩამოვკდე და
თქვენი ავტოკალამი ვიხმარო? ჩემი საღდაც და-
შეყარა.

უფროსი. რაქილა მოუთმენლობა შეგეყარა და ასე
უსაშველოდ გეჩქარება, დაბრძანდი. ანდერძის
დაწერას ხომ არ აპირებ?

მუშა. არა, ბატონო უფროსო, განცხადებას ვწერ...
წასვლის თაობაზე. (მავიდას მიუძღა, აიღო ავ-
ტოკალამი და წინ ქაღალდი დაიდო.) ქალბატო-
ნო უფროსის მოადგილე, ვის სახელზე დავწერო?

ქალი. ჩვენი ძვირფასო, რას ამბობ? რა საქაროა
განცხადების დაწერა?

მუშა. მრცხვენია...

უფროსი. სეირნობისას კი არაფრისა გრცხვენო-
და...

ქალი. (უფროსს). მოიცა, ნუ გავიწყდება ხოლმე, ვი-
ნცა ხარ. (მუშას.) ჩვენი უძვირფასესო, სამარცხ-
ენო შენ არაფერი ჩავიდენია...

მუშა. ჩემ სურათს რომ ჩამოხსნიან, უველა დამცი-
ნავად დაწეუნებს ხითხიის, გამაშუაირებენ. ხედავთ,
ჩი ჩვენი მუშა-ოსტატო საღამდე დავუშვა, პირდა-
პირ მწაწე დავებერტყაო. ერთმა ჩემმა ძმაცამე
ისედაც გამაძედა: ახლა შენთვის რა დროს შვილის
გაჩენა იყო, არ იცი, შვილების გაჩენას უსამო-
ვნების მეთო რომ არაფერი მოსდევსო? თვითონ
სამი მყავა.

ქალი. ისეუღდე მოუჩმახავს.

მუშა. ვის სახელზე დავწერო? დირექცია შევაწუხო
თუ კადრების განყოფილება?

უფროსი. (მოადგილეს). არა, ქალბატონო, ამ მოსეი-
რნე ქარს არაფრისაც არა რცხვენია. სქერა, რინ

თავმოუვარეობა შეუღლანს. ჭერ იყო და ასე
ფეფრებოდნენ, როგორც ქაშაში სავალი კარგ-
ეობით კვერცხებს, ახლა კი ცხვირში უჭირავს
და ემწარა.

ქალი. მოიცა, გაჩუმდი! ნუ გავიწყდება, უფროს-
რომ ხარ.

მუშა. რა თქმა უნდა, თავმოუვარეობამაც შემა-
წუხა.

უფროსი. ხედავთ?! ისე შევაჩვიეთ ქედმაღლობას,
ისე გავანებვიერთ თაყვანისცემით, ისე გავბერეთ
ქება-დიდებათ, რომ ახლა მცირე წყენასაც ვეღარ
იტანს, იბოღმება და გესლს ათხვებს.

ქალი. ამხანაგო საამქროს უფროსო!

უფროსი. მო, კარგა ხანია საამქროს უფროსი ვარ
და შენს უფროსიც! ნუ მაჩუმებ, ნუ! მომასვენე!
(მუშას.) სასქელის ზომა-წონა არასწორად გავი-
ზომ-ავიწონე?

მუშა. ერთხელაც არ წამომცდენია, უსამართლოდ
მსგით-მეთქი. აკი მოვახსენეთ, უველაფერში ცამ-
დე მართალი ბრძანდებით...

ქალი. მოდა, დალოცვილო, რაღას გვემართლები?
მუშა. მე მაინც წავალ აქედან.

უფროსი. სად წახვალ, სად?

მუშა. თუნდაც საიზოლიატორო ქარხანაში. იქ მეგო-
ბარი მუყავს. რამდენჯერ მისაუვეღურა, სახედარი-
ვით ნუვ ჭიულტობო, იმ შენს ქარხანას შემოდგო-
მის ფოთოლოვით ხომ არ უნდა შეახმე, ჩვეთან
წამოდი, მთელი ასით მეტს მიიღებო.

უფროსი. ჩემო დამწუნარებელო მოადგილე, გე-
სმის? უველა ამხარის მხოლოდ ამგვარი ინგარიში
უტრიალებს თავში.

მუშა. როგორ გეკადრებათ! მე იმ ჩემს მეგობარს
უოველთვის ცივი უარით ვიგერიებდი: არ წამო-
ვალ-მეთქი. მაგრამ ახლა... ეტკობა, ბედის ამბა-
ვია.

უფროსი. (მოადგილეს). უსმინე, უსმინე! თურმე,
ცხეც მის ბედ-იღბალს განუვირობებია! თვითონ
ვე არ მოიბის, ბედისწერა მობრბინებინს ოპ, უბე
ღღრის ოპ, საწვალი! როგორ დაჩაგრა და გამაწა-
რა წეულმა ბედმა! (ავყრდა). მე ვარ ბედისგან
დევნილი და შერისხული, მე და არა შენ! წა-
დი, გაიქეცი იმ შენს საიზოლიატოროში ბევრჯერ
გავიხსენებ, ბევრჯერ! წადი, გაიქეცი!

მუშა. ახე რატომ ნერვიულობთ. ამხანაგო ბატონო
უფროსო?! ხომ ხედავთ, თქვენს დაუუვირებლა-
დც მივდივარ! ვოქეი და მივდივარ. (წერს).

ქალი. ნუ წერ, ჩვენი ძვირფასო, ნუ! მაინც წერ?
მუშა. დირექციის სახელზე დავწერა აქობებს.

ქალი. წუთით გადი გარეთ! გადი-მეთქი! მე და ჩე
მი უფროსი მარტო დაგვტოვე. (მუშა კარისკ
გაუშურა.) ქაღალდი დატოვე, მერე გააგრცლო-
წერას, შორს არ წახვიდე, იცოდე!

მუშა. ვასაგებია. (გაიხს).

უფროსი. რას აპირებ, რას?

ქალი. გეუღღარები, გეხვეწები, იქეცი შენთვის
იუწერ, თორემ გავეკეცევა.

უფროსი. კანდაბის იქითაც წასულა, ქაქთა მე
თან!

ქალი. ამხანაგო უფროსო, დიხაც კარგად მეს
თქვენი, მაგრამ ახლა ასე ნუ იქეცით. გაითვ
ღისწინეთ ჩვენი სავადალო მდგომარეობა და თ

ვი შეიკავებთ მორჩა! ეს ჩვენი მუშა-ოსტაკია და ახლა მისი სადმე გაშვება უოვლად შეუძლებელია. თითონაც კარგად მოგხსენება. რა ოქროს ხედვისი პატრონიცაა. უმისოდ რა გვეშველება. დავიღუბებით! (უფროსი სდუმს.) ჰოდა, ასე! დამ-შვიდდი დანუწარდი!

უფროსი. ასე არ შეიძლება, არა!
ქალი. დირექტორმა რომ გაგვიგოს, ოქროსხელება ოსტაკი საამქროდან გაუშვითო...

უფროსი. დირექტორი შევებულებაშია.

ქალი. აღარ დაბრუნდება? არა, ამ მუშას თავს შევე-ლევი. თითონაც ხომ დაგპირდა, ვერ არ და-ვიწოვავ. იმ სამიოდ დღის ჩამორჩენას უმაღლე აგინაღაურებთ და ყველა საქმეს გამოვასწორებო. უიზისოდ რა გვეშველება, რა! იუზენ, იუზენ! სუ-რათის ჩამოსხმა დასწევია გული და გააღწი-ანა. ჩანდაბა, ეკიდოს! დაიკმყოფილოს თავმო-ვარეობა, ინუგეშოს თავი. სასტიკი საუვედურიც ეყოფა.

უფროსი. გაფრთხილებით.

ქალი. პრემიალურსაც ვართმევთ. ცოტაა?

უფროსი. ეშმაკსაც წაუღია, თანახმა ვარ, ეკიდოს სურათი.

ქალი. ოღონდ შენ სმას ნუ ამოიღებ, იუზენ!

უფროსი. ვეცდები.

ქალი. ქალადღებში იფურჩქნავე, ვითომ საქმეს აკე-თებ. მე მოვუღალაარაკები, მხოლოდ მე. (კარი გაი-ღო.) მობრძანდი, ძვირფასო!

მუშა. (შემოდის.) შეიძლება?

ქალი. შეიძლება, შეიძლება. ჩვენ აქ მოვითათბი-რეთ და გადავწვით, უოველნაირად შეგიწ-ყოთ ხელი. სურათს ვტოვებთ. ახალგაზრდა კაცი ხარ, თანაც უკვე ოჯახის მამა. შენი უზერხულ მდგომარეობაში ჩაყენება ჩვენ სულაც არ გვხე-ლისება.

მუშა. ვმადლობთ, ქალბატონო. თქვენც დიდი მა-დლობა, ამხანაგო უფროსო. (ქალადღებში თავნა-რგულ უფროსს თითქოს არ ესმისო.) უფროსო, დიდი მადლობა-მეთქი!

უფროსი. მესმის, მესმის, ყრუ არა ვარ. ეკიდე შენს ნებაზე, ეკიდე... თავმოსაქრელად. მე ხელს არ შეგიშლი.

მუშა. „თავმოსაქრელად“ რატომ?

უფროსი. აბა, რა იქნება? ყველა გამველლი ჩაი-ლაპარაკებს შეხედეთ ამ მოქიფე უმაწიულს. სა-სტიკი საუვედური აიკიდა, თანაც გაფრთხილე-ბით, და მაინც რა კიბლბედაურქეილი იღიშებაო. თავმოქრანზე მტია, ყველას სასაცილო! ხომ გვა-ჩუქე მადლობა, შეაუვლ ახლა. იმედია, შენი საქციელის ავ-კარგი უკვე კარგად აწონ-დაწონე-ა. არა, ქალბატონო, მაინც ცოტაა წავიდე აქე-ნ.

სად?

საზოგადოებრივ ქარხანაში.

ნუ ფხუციანობ. რაკილა დაგპირდით, სურათს ჩამოხსნით-მეთქი, მამასადამე, არ ჩამოხს-ნ.

ბატონმა საამქროს უფროსმა სავსებით სა-რთლიანად ბრძანა: სასაცილოზე მტია, თავმო-ქრელად ეკიდოს ხეივანში იმ ადამიანის სურა-

თი, სასტიკი საუვედური რომ მიარქვეს, თანაც გაფ-რთხილებით.

ქალი. მეგობარო, შენ ხომ დანაშაულებრივად დღის გაყდენით? ჰოდა, განა უსამართლოდ მოგე-ქცა ვინმე?

მუშა. აი, შარი! როდის გირივით, უსამართლო მომექცით-მეთქი? რა თქმა უნდა, თქვენი განა-ჩენის სამართლიანია. ქეიფისთვის რომ კაცი სამუ-შაოს გააყდენს, ალერსით თავზე ხელს არავინ გადაუსვამს.

ქალი. ჰოდა, რატომღა გვეუშვებთ?

მუშა. ასეა თუ ისე, სამარცხვინოა ეს ყველაფერი. სასტიკი საუვედური, თანაც გაფრთხილებით...

უფროსი. მამასადამე, გაფრთხილებით არ გინდა?

მუშა. ყველაფერი თქვენს ნება-სურვილზეა დამო-კიდებული. (მაგიდას მიუჭდა და ფურცელი დაი-თრია.)

ქალი. რას გადაეკიდე მაგ ქალაღს? ადექ!

მუშა. დავამთავრებ ბარემ. რა ჩაწერო, სურვი-ლით-მეთქი?

ქალი. რა სურვილით?

მუშა. საუფთარი სურვილით-მეთქი?

ქალი. ნუ ჩქარობ, მოიცა!

მუშა. რაღას მოვუცადო, ქალბატონო? მართლაც ყველა ნიშნისგან დამიწვეებს უფრებას, ქვეყნის საღამნდავ კიბეცვი: ასეო და ისეო, საუვედური გაირტაუო, თავი შეირცხვინაო... რა მოწინავე იყო და ასე როგორ დაეცაო... ერთობ მწყინს, ერთობ!

უფროსი. ერთობ ეწუინა, ხედავთ, ერთობ ეწუი-ნა!

ქალი. ამხანაგო უფროსო!

უფროსი (უცებ წამობტა). უხ, მე მაგას!..

ქალი (უფროსის ყვირის გაღაფარავს). ამხანაგო ოსტაკო, გადი!

მუშა (ადგა). სულ წავიდე?

ქალი. არა, მომიცადე, დაგძახებ. იცოდე, შორს არ წახვიდე. (მუშა ვაიდა). ვინ გეწევა მაგ ენაზე, ვერ დამოკლებ? რატომ გააღიზიანე და გააბრა-ზე?

უფროსი. მე? მე გავაბრაზე და გავაღიზიანე?

ქალი. ხომ ხედავ, რა თავმოყვარეა?

უფროსი. მე კი თავმოყვარეობა დაქარგული მაქვს, არა? შუბლზე კამეჩის ტუავი მაქრია თუ სპილოსი? იქნებ ტუავი კი არა, მუხის ქერქი? თავმოყვარეა ბიქი! თავმოყვარე კი არა, უსინდ-სოა. თავმოყვარეობა რომ ჰქონდეს, თავის ღი-რსებას გაუფრთხილებოდა. ჰო, ასე მოიქცეოდა. ქალი. შეიგნე, ჩვენ გამოუვალ მდგომარეობაში აღ-მოგზნდით. ოთხი დღეა დაგვჩა. ამ ჩვენს მა-რკვე ოსტატს კი შეუძლია ჩარხი წალმა შემოგ-ვიტრიალოს, ჩავარდნა გამოგვისწოროს... ყველა გადაგვარჩინოს — მეც, შენც, დირექტორიც... მოკლედ, ყველა მისი გაშვება უოვლად შეუძლე-ბელია, ვერაფრის გზით ვერ შეველევით! ასეთებს მთელ ქვეყანაში ხანთლით ეძებენ, ერთმანეთს ხელდას სტაცებენ. ამდენს რატომღა მალაპარა-კებ, როცა ყველაფერი ჩემზე უკეთ იცა. მოვუ-

ხსნათ ის რაღაც კული, „ვაფრობილებით“ რომ ჰქვია. უზარალოდ საუკედური დაუტოვოთ, ამით რა დაზარდებათ დიდი ამბავი, თუ საუკედურს კუდს მოვაშორებთა! რა არის ვაფრობილება? ცარიელი სიტყვა, ჩვენ კი ისე ჩავეციდეთ ამ კუდს, ათაქოს ეს იუროს ჩვენი გადამრჩენელი. მე თუ მკითხავთ, ცალკე საუკედური უფრო მაგარადაც უფროს. (უფროსის დასტურს არც დავლოდა, კარნათ მივიდა და გასძახა.) შემოდი, ძვირფასო! (მუშა შემოვიდა.) დაქვე! მაგადანთან არა, აქეთ, საუკედურის კუდი. ვაფრობილება, მოგიხსნა უფროსმა, ხომ იცი, რა გულითადაც კაცია, სიკეთით სავსე, წაღი ახლა და იმუშავე შენებურად. (მუშას ჩაეტიკება შეამჩნია და უცებ მიხალა.) ბიჭუნას რა დაარქვი?

მუშა. მე ვინ რა მკითხა: ჩემმა ცოლმა თავისი ბაბუის მამის სახელი დაარქვა. ჩემი ცოლი მასწავლებელია და სიბრძნე აწუხებს: ძველისძველი სახელები იყარგება და უნდა გავაცოცხლოთ. (ილიმება.) ეს ისეთივე ექსპერიმენტად მიჩანა, მეცნიერი ექიმები თავის თავს განგებ შავი ჭირით ან ხოლერით რომ იავადებენ. (იციანს). ადრევე დავპირად: თუ ბიჭს გამოიჩენ, სამ თვეს უყვლა შენს ნება-სურვილს უყუყუანოდ დავემორჩილები-მეთქი. ჰოდა, შეუდგა უყვე ამ უფლების გამოყენებას. (მზიარულად.) ამხანაგო გულითადად უფროსო, ის რაღაც საუკედურიც მომიხსენით ბარემ, თქვენ რა დაგაკლდებათ. ძლივს მზიარულ გუნებაზე დავდექი, თქვენ კი ამ კარგ გუნება-განწყობილებას მიფუჭებთ, აგერ, სოცილოვებ-მაც გვიქადაგებს: თუ შშრომელ ადამიანს მზიარულ განწყობილებას შევუქმნით და შევუნარჩუნებთ, მაშინ წარმოებაში შრომის მაღლი და ნაყოფიერება ათმაგად გაიზრდებაო. თქვენ ამ ლექციას არ დასწრებობართ? მე დიდი სიამოვნებით მოვისმინე.

უფროსი. „დიდი სიამოვნებით!“ რატომაც არ მოისმენ დიდი სიამოვნებით, როცა მთელი ქვეყანა, ყველა მეცნიერი, შენი კარგი განწყობილების შესაქმნელად დედლაამ ხელმედაკაინებულნი მუშაობს. შენ კი ხებრობას და უზრდელობას თანდათან უმატებ... აღმავალი გრაფიკით!

ქალი. ამხანაგო უფროსო!

უფროსი. ტუულიად გგონია, მოწინავე ვარო, მერე რა. რომ ოქროსხელებას გემაზიან, მოწინავეობის მისაღწევად კიდევ ბევრი ოფლის ღვრა და ხვნეშა მოგიწევს. ხეივანში წასახლისებლად გამოკიდებს, შენ კი უმაღლე ცხვირი ცას მიაბჩინე, თავი დევგმირად წარმოიდგინე, ყოფლისშემძლედ. არა, შენ მოწინავესა არაფერი გცხია, შენ ხარ კუდში მარწეარი, მაჩანჩალა.

ქალი. უფროსო, ნუ დაგავიწყდება რომ...
მუშა. (მოუხდა მაგიდას და ქალაღლი მოიწია.) ბატონო უფროსო, მე თქვენ ლანძღვა-გინებას არ შემოგვიბრუნებთ, ასე არა ვარ აღზრდილი. (წერს).

ქალი. შეწყვიტე წერა!
უფროსი. წეროს, წეროს მაგ წერაატანისღმა ხელს ნუ უშლი!

ქალი. უფროსო, ეტკობა, დაგავიწყდა, რომ...
მუშა. საუკედურს მიცხადებენ... მერედა, საუკედურისან ბრავადანი ვინდა მცემს პატივს წინაშეა ადამიანსაზე ლანაარაკი უდამეტი...

ქალი. მოვუსწნათ საუკედურიც.
უფროსი. არა, არ მოუხსნი არავითარ შემსხვევაში!

ქალი. ამხანაგო საამქროს უფროსო, დაქვე! ოსტატო, გადი გარეთ!

მუშა. თანამედროვე მუშა კაცის მაგას არაფერი გავება!

უფროსი. არ გამეგებოდა, არ გამეგება და არც მინდა გავიგო! თავი რომ გამაადებინონ, ჩემ სიტყვას არ გადავალ! არ მოუხსნი საუკედურს, არა! არავითარ შემსხვევაში!

მუშა. მაშინ მე...

ქალი. ოსტატო, დაქვე! უფროსო, გადი გარეთ! არა, პირიქით... შენ დაქვე! მე გავალ... არა! მე დავადები და შენ გადი... ტუე რამედენს შემეშალა! ჩუმად ოსტატო, გადი!

მუშა. კი, ბატონო. (წაივდა).

ქალი. შორს არ წახვიდე, იცოდე!

მუშა. შორს როდის წავსულვარ. ოღონდ, დიდახს არ გააბათ იწილო-ბიწილო, მე შშია უყვე. (გავიდა).

ქალი. ამხანაგო უფროსო...

უფროსი. ჩემი ჭკუის დამრიგებელი, გვეყოფა ერთობს ვაფუჭებთ ამ ადამიანებს, სასწილად ვრუყვით. თავიანთი ქირვეული ნება-სურვილი გვიმორჩილებენ და ყველაფერს გვართმევენ, ფიქვს არაფერს გვიტოვებენ.

ქალი. მერედა, რა ვქნათ, რა ვქნათ? შენ გვეითები, რა ვქნათ? ჩემი ძმა, ნათესავი, მოუყარე თუ მირონი? მე საერთო საქმეზე ვფიქრობ, სასოგადოებრივ საზრუნავზე.

უფროსი. დაე, აქედან კინწისცვრით გამაგდონ მაგის გამო — ოქროსხელება ოსტატი საამქროდან რატომ გაუშვიო... გაუშვიო კი არა, რატომ გაავდეო.

ქალი. შენ არავინაც არ გახლებს ხელს და არც მართო შენ გეგება ეს ამბავი. გეგმა უნდა შესრულდეს — ესაა მთელი ამ დივიდარაბის დედაზრი გეგმა! შენ ნუ ფიცხობ და ნუ ევარჩხალები შენ ყოველთვის სახელმწიფოებრივი თავი გება, მუდამ ფართოდ და ღრმად აზროვნებდი... არა, თუ?

უფროსი. (თანდათან დაცხრა). დიახ, ასე იყო.

ქალი. ჰოდა, თუ გინდა, ეგ ადამიანი შენს გულში შეიჭრება, ზოგნათაც კი მუხედ ხოლმე, მაგრამ საერთო ინტერესები ყველაზე მაღლა დააყენე. ამ ინტერესების ფრთებით ამაღლდი ცაში და გაიქროლე. შენ არწივი ხარ, ფრენა შეგიძლია. იქნებ, ვცდები?

უფროსი. ფრენა დიახაც შემიძლია.

ქალი. ჰოდა, მოგარჩეთ დავიდარაბას! ჩვენ ეს ადამიანი სიცილებსავით გვიქირდება. (უკანის) ოსტატო, შემოდი!

მუშა. (შემოვიდა). მომიხსენით?

ქალი. ემ, ძვირფასო, ძვირფასო, გვეუარხარ და რა ვქნათ, ზედმეტად გეფერებით და განებივრებთ.

უფროსი. ახლა პრემიალურსაც მოვტოხობს. ავტო
ნახავ თუ არა!

ქალი. ამხანაგო უფროსო!

მუსა. აქ მოთხოვნა რას მიქვია? როგორ, უველას
მისცემთ პრემიალურს და მარტო მე — არა? კო-
ნსტიტუციის დღისთვის უოველთვის მამღვდენენ.

ქალი. ოსტატო, ეს უვეჯ მეც აღარ მომწონს, გამო-
ძალვას მკავს.

მუსა. ქალბატონო უფროსის მოადგილევ, მე ამგვარ
ლაშა-ლაშა სიტუვთა არაერთარი წვიმის არ მე-
შინია, მივეჩვევ და უქოლგოდაც კი მივდი-მოვ-
დღევარ ამ წვიმაში. (ამპარტუნულად გაიბუტვა.)

უფროსი (მუშას). იცი, რა გადაეწყვიტე? უშიშე-
ზოდ სამი დღის გაცდენისთვის მადლობა გამოგი-
ცხადოთ. ხელს გაძლევს?

მუსა. სწორად უნდა გამიგოთ, ამხანაგო საამქროს
უფროსო, და თქვენც, უფროსის მოადგილევ,
თქვენგან ფიქვი არაფერი მწეის, უველა სასჯე-
ლი სამართლიანად დავიმსახურე, უველა, უკლებ-
ლივ. მაგრამ მე ასე არ შემეძლია. ასეთი ადამიან-
ის ვარ — ამაუი, ავადმყოფურადაც კი. შოდა.
მოგშორდებით. წავალ და შორჩა, მაშინ ხომ მოის-
ვენებთ! ჩვენში, დვთის წვალობით. უმუშევრობა
არაა, ხელები კი, მგონი, მივარგა, საქმეც მენარ-
ჯებდა... აი, თუ, მაგალითად, უოველგვარ სასჯელს
ამარიდებთ, თავს არ დავიზოგავ და... თითონაც
ენერჯოლობ — კვარტლის ბოლოა. ჩემს ბიჭე-
ბსაც წვაქეზებ და, ვიცო, არ მილაღატებენ —
შეუძლებელს შესძლებენ.

ქალი. მაშასადამე, გვიარდები, რომ ჩავარდნას ამ
ოთხ დღეში მოლიანად გამოგვისწორებ?

მუსა. მე სიტუვის კაცს მეძახიან.

ქალი. მაშინ მოუხსნათ უოველგვარი სასჯელი,
(მუსა ადგა და შეიშმუნა, რადიკის თქმა სწა-
და.) სხვა რაღა გინდა, ჩვენო ძვირფასო, ჩვენი
საუვარელო?

მუსა. ოღონდ არ გეწყინოთ და პატივი უნდა და-
დოთ, ასე ფიქვთ, ახლგაზრდა ამას. მე თქვენ-
თან სუფთა გულით მოვედი. აი..! (ჯიბიდან არ-
ყით სასვე ბოთლი ამოიღო.) ცოტ-ცოტა ვადავკ-
რათ, ჩემო პატარა ჭეჭირილას სადღევარქლო.

უფროსი. მომაშორეს!

მუსა. მე დიხავ დამნაშავე ვარ, ვიცი, მაგრამ რა
დაგოშავთ თითისტოლმა ბაღღმა? ექვსი კილო და-
იბადა. ექიმმა მითხრა — ნამდვილი სასწაულოაო,
ხედავთ, უვეჯ პირველი რეკორდი დაამუარა!

ქალი. შენისთანას რატომ ნახევარფუთიანიც არ და-
ებადა.

მუსა (იკინის). სიგრძითაც გამოირჩევა... სამოცდოა-
რი სანტიმეტრია. მთელი საუადმყოფო, თავის
მედპერსონალიანად თვალეზად იქცა. შოდა, სი-
ხარულისგან მე როგორ არ... ჩხუბს მოუყვდენ
პატრონი! (არაყი ორ ქიქაში დასხმა თავისთვის
შუშის სურის თავსახურავეში ჩაისხა.) დამილოკეთ
ბიჭუნა! (ქალმა აიღო ქიქა, უფროსმა ხელი არ
ახლო.)

ქალი. აიღე და ცოტა მაინც მოსვი, უფროსო!
(ჩურჩულით.) საერთო საქმის გამარჯვება ნუ გა-
ვიწყდება ხოლმე!

უფროსი (ქიქას ასწევს და მუშას წაუჭრებოდას):
შენისთანების ამერიკაში სამუშაოდ რეკრუტე-
რითაც ურიგო არ იქნებოდა... მბრუნე მისთვის-
ტურ სისტემას მალე გამოუხორცილოთ მირს. ეს,
მომილოცავს! (მოუქსატუნებს.) ღმერთსა ვთხოვ,
იმ შემნა შვილმა ისე გაგამწაროს, როგორც შეს
მე გვარს მაცვი!

მუსა (ხარხარებს). თანახმა ვარ, თანახმა თავის ქეი-
ფზე მივუშვებ და უველაფერს მოვუთმენ. დაე,
განვითარდეს! მისი სადღევარქლო თუის! (უვე-
ლამ დალოა.) გმადლობთ! დიდად გმადლობთ! ექ-
ვიც არასოდეს შემწარვია, რომ შენვე გულითადი
ადამიანები ხართ! გაიხარეთ, იცოცხლეთ, იქანმ-
რთელეთ და იბედნიერეთ! (გამზიარულეზული გა-
ვა.)

ქალი. ქაქსაც დადაეყაროს! სამაგიეროდ თავი აღარ
გვეტკინება.

უფროსი. ემ, გამოვზარდეთ... შო, მართლა, არ და-
გაიწყდეს, ახლავე გააფრთხილე უველა, შაგბს
სურაის ზეივანში ხელი არ ახლონი! გააუქმე წი-
ნანდელი განკარგულება!

ქალი. მე გასკარგულება არც გამოცია. გულთმისანი-
ვით ვიცოდი, ეს ამბავი როგორც დამთავრდე-
ბოდა, ჩემო ჭკვიანო უფროსო.

უფროსი. მაშინ ამაშიც გამარჯვებე — მთელი სი-
ცოცხლები ჩემს თავს რატომ ვთოკავდი? რისთვის
ვოკლებდი უველაფერს? რამდენ რამეს ვითმენ-
დი გგონია, მე არ მინდოდა ხოლმე თხასავით
ღოვე-უორეზე ხტომა? მე კი ერთადერთა სიტუვა
მეგვრა პირზე: „რაკი გავმის შესრულება მოით-
ხვას, უველა ჩვენი სურვილი ამას უნდა დაეუშო-
რჩილოთ-მეთქი“. ჩვენ ხომ გონიერების სახელმწი-
ფოს ვაშენებთ, აზრანად გამოჩნულს. ჩვენთან
უველაფერი გრაფის უნდა მისდევდეს უოველანი-
რად. ამ ჩვენი მუსა-ოსტატებისთანები კი...

ქალი. გამოძვრებიან ეგენი გრაფიკიდან, ხუთი თი-
თივით ვიცი — ერთობ ცოცხალი ხალხია, მკეა-
რცხლი...

უფროსი. მე მკვდარი ვარ? (აფეთქდა.) მე მკვდ-
რი ვარ?

ქალი. ჩვენ მუდამ მათთვის ვზრუნავდით. მათთვის!
უფროსი. პენსიაზე უნდა გავიდე. წავლი! შენც წა-
დი! უველანი ერთად წავიდეთ! შორჩა! დაე, დარ-
ჩნენ უჩვენოდ, როგორც სწადაათ!.. ჩვენც ცუდ
ხალხად გვანთლავენ, მაგრამ ისინი ვათომ უკუ-
სები არაინ? (უვეჯ გაეცინა.) არაფერია, არაფე-
რი! მიუშვას შვილი თავის ნებაზე! ის ამომურის
ჯავრს! ვიცი, ეს მოქვიეე მამიკო ოღენზე ჩემს
ადგილსაც დაიქერს და... ერთ რამესა ვთხოვ უფ-
ალს, მხოლოდ ერთ რამეს: მანამდე მაცოცხლოს
რომ ვნახო, ამ ჩვენს ოსტატს შვილი რა დღეში
ჩაგვდებს. იმედია, ადამიანად აქცევს... ოღონდაც
ამის ნახვას მოვეწირო! ოღონდაც იმ დღემდე
ვიცოცხლო!

თარგმანი პაპაი მენაქაძე